

Arrest

nr. 310 335 van 19 juli 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA loco advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van Goroo, district Marungi in de provincie Kunar. U had een relatie met uw buurmeisje, genaamd P. (...). Jullie hadden enkel telefonisch contact en dit alleen wanneer haar ouders niet thuis waren en zij de kans had om u op te bellen. Na twee of drie maanden vertelde ze dat haar vader lid is van de taliban. Op een nacht, ongeveer een jaar na de start van jullie relatie, liet P. (...) u weten dat haar vader niet thuis was en u kon langskomen. U ging naar haar thuis rond twee uur 's nachts, kroop via een ladder over de muur en verbleef in haar kamer voor ongeveer dertig minuten. Toen u na deze korte ontmoeting aangemaand werd om te vertrekken en u opnieuw over de muur heen kroop, kwam haar vader thuis en zag u samen met zijn dochter. De vader nam zijn wapen en terwijl u naar beneden sprong en door de tuinen liep, schoot hij in uw richting. U vluchtte weg en ging van uw dorp naar Jalalabad. De volgende middag vertelde u het verhaal aan uw oom en die zei dat u niet terug naar huis kon gaan. Uw oom regelde een smokkelaar. U verliet in september 2020 het land en kwam na een reis van ongeveer een jaar toe in België op 6 september 2021, waarna u op 7 september 2021

een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw relatie met uw buurmeisje P. (...).

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw taskara; uw Pakistaanse registratiekaart; de taskara van uw vader; het Afghaanse paspoort van uw vader; de Pakistaanse registratiekaart van uw vader; de Pakistaanse registratiekaart van uw moeder; vijf documenten met betrekking tot uw scholing in Pakistan en Afghanistan; acht foto's van u en uw vriendin waarbij jullie elkaar innig vastnemen; en een filmpje van u en uw vriendin - vastgelegd op hetzelfde moment als de foto's - waarbij u probeert haar te overtuigen om naar de camera te kijken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart een geheime relatie gehad te hebben met P. (...). Er dient te worden opgemerkt dat u uw relatie met P. (...) niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo is het beeld dat u schetst van jullie kennismaking weinig geloofwaardig. Gevraagd hoe jullie elkaar leerden kennen, zegt u dat jullie elkaar eenmaal of twee of drie dagen per week zagen in de tuin, maar jullie op dat moment niet konden spreken omdat haar broer altijd bij haar was, jullie bang waren voor de omgeving (NPO, p. 10). P. (...) werd steeds begeleid door haar jongere broer (NPO, p. 10). Op een dag vond u haar leuk en als ze voorbij kwam dan riep u haar toch na. Na haar een tweede en een derde keer nageroeven te hebben, slaagde u er in om, ondanks de aanwezigheid van haar broer, contact met haar te leggen. Ze zei dat u niet in de tuin mocht zitten omdat haar broer dit zou kunnen vertellen aan haar ouders. U gaf aan dat ze zich geen zorgen moest maken want u zou naar haar ouders gaan en vragen of u met haar kon trouwen. Na deze woorden ging ze overstag: als het serieus was en u met haar wilde trouwen was het in orde. Ondanks deze woorden van uw geliefde gaf u meteen aan dat u nog niet onmiddellijk uw ouders zou inschakelen, u wilde eerst gewoon een relatie hebben met haar om elkaar te leren kennen, pas daarna zou u uw ouders inschakelen (NPO, p. 10). Deze uitleg houdt absoluut geen steek. Dat u ervoor kiest om jullie relatie geheim te houden in de wetenschap dat dit tot ernstige problemen zou kunnen leiden in plaats van meteen uw ouders in te schakelen om duidelijk te maken dat u het serieus voor had met P. (...), is niet aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de start van jullie relatie.

Bovendien is ook de rol van haar jongere broer – die vijf à zes jaar oud was op dat moment – in uw verklaringen over jullie kennismaking en jullie relatie bijzonder opmerkelijk (NPO, p. 12). U geeft aan dat u P. (...) niet durfde aanspreken vanwege haar broertje (NPO, p. 10), maar besloot op een gegeven moment toch naar haar te roepen. Gepeild naar de reactie van haar broer toen u op haar riep, zegt u dat haar broer een kind was en hij het niet begreep (NPO, p. 11). U voegt eraan toe dat P. (...) soms koekjes aan hem gaf en dan mocht hij thuis niets zeggen. Ook wanneer jullie nummers uitwisselden was haar broer aanwezig en zag hij dat dit gebeurde. Gepeild naar de reactie van haar broer, zegt u dat hij niets zei, hij er maar stond en stil was (NPO, p. 11-12). Dat u niet voorzichtiger omging met P. (...) bij jullie eerste contacten waarbij haar broer steevast aanwezig was, is opmerkelijk. Temeer daar P. (...) u eerder al had aangegeven dat haar broer jullie interactie aan haar familie kon vertellen (NPO, p. 11). Daarnaast blijkt haar broer de enige te zijn die op de hoogte was van jullie relatie (NPO, p. 17). U zegt dat haar broer het wist, maar hij een kind was en niets zei tegen iemand en P. (...) hem koekjes en chocolade gaf en hij daarom niks zei. Gevraagd of het niet gevaarlijk was dat haar broer dit wist, zegt u dat hij een kind was, hij niet wist wat de liefde was en wat voor relatie jullie hadden dus als ze hem koekjes gaf dan zei hij niets (NPO, p. 17). Gewezen op het feit dat hij net een kind was en dan makkelijk iets kon zeggen tegen zijn vader, antwoordt u dat hij dacht dat het een gewoon gesprek was omdat hij geen onderwijs had gekregen en haar broer bijgevolg de situatie niet begreep (NPO, p. 17-18). Nochtans stelt u dat als haar broer het zou vertellen of iemand de ouders zou inlichten dat er de mogelijkheid was dat ze u zouden ophangen, maar u benadrukt dat haar broer het niet begreep en dacht dat het gewoon wat praten was (NPO, p. 18). Dat u enerzijds aangeeft dat als de broer van P. (...) iets zou kenbaar maken over het contact tussen u en uw geliefde jullie gedood zouden worden, maar dat jullie anderzijds klaarblijkelijk niets ondernemen om jullie contact voor haar broertje verborgen te houden is zeer opmerkelijk.

Ook over het verdere verloop van jullie relatie legt u weinig overtuigende verklaringen af. Uw geliefde maakte u duidelijk niets te zeggen over de relatie omdat ze jullie anders zouden doden (NPO, p. 14). Dat zij, in het licht van uw verklaringen over de gevolgen die het uitlekken van jullie relatie mogelijks zouden kunnen hebben, vervolgens haar moeders telefoonnummer aan u gaf, is absoluut niet aannemelijk. Voorts komt het ook bevreemdend over dat, nadat u enige tijd later uw telefoonnummer aan P. (...) had gegeven, uw geliefde in de mogelijkheid zou zijn om u daadwerkelijk op te bellen gelet op uw verklaringen over haar conservatieve vader die haar niet naar school liet gaan en die banden had met de taliban (NPO, p. 14 en 17). Ook deze vaststelling komt zeer merkwaardig over.

Voorts blijken jullie vermeende toekomstplannen weinig uitgewerkt te zijn. U zegt dat jullie het plan hadden om te trouwen en u haar beloofde dat als jullie zouden trouwen, jullie het dorp zouden verlaten en in Kaboel zouden wonen en dat haar vader daar niets kon doen en ze naar school kon gaan (NPO, p. 14). Gevraagd welke plannen jullie nog meer hadden, zegt u dat jullie tegen elkaar zeiden dat als jullie zouden trouwen dat jullie een mooi leven zouden hebben en in Kaboel werk zouden vinden en dan zou u alles betalen voor haar en kon ze naar school gaan. Jullie zouden een huis huren in Kaboel, zo zegt u (NPO, p. 14). Gevraagd wanneer jullie dan gingen trouwen, zegt u dat toen u te horen kreeg dat haar vader een talibanlid was, u het gevaarlijker vond om contact met haar te hebben, daarom besloot u zo snel mogelijk te willen trouwen, vóór er iets zou gebeuren. Nochtans wist u na twee of drie maanden al dat haar vader een lid was van de taliban. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u iets ondernomen heeft om uw toekomstplannen in vervulling te laten gaan. Nochtans gaf u eerder al aan dat u met haar zou trouwen tegen elke prijs, ook al was haar vader een lid van de taliban (NPO, p. 12). Gevraagd waarom u niet die stap hebt genomen, zegt u dat u van plan was om het uw familie te vertellen aangezien jullie al lang samen waren, maar u bang was voor uw vader (NPO, p. 14). U wachtte op een goede mogelijkheid om het te vertellen. Gevraagd hoe jullie precies gingen zeggen dat jullie zouden trouwen, zegt u dat jullie geen specifieke deadline hadden wanneer jullie het gingen zeggen, maar u had het plan om het zo snel mogelijk te zeggen: u wou snel met haar trouwen, maar u was schuw en beschaamd en bang voor de reactie van uw vader (NPO, p. 19). Gevraagd hoe u het zou aanpakken bij de familie of u uiteindelijk haar familie zou aanspreken, zegt u dat zij niets kon zeggen tegen haar familie en het uw taak was om het te zeggen (NPO, p. 19). Nergens blijkt dat u concrete stappen ondernam om jullie toekomstplannen te realiseren. Uw verklaringen over uw toekomstbeeld en de wijze waarop u uw toekomstplannen met uw buurmeisje wereldkundig zou maken komen dan ook zeer weinig aannemelijk over. Voorts, gevraagd of er geen mogelijkheid was om te vertellen dat jullie samen waren, gelet op het feit dat jullie burens waren, uw zussen bij haar thuis kwamen en zij zelfs bij u thuis kwam (NPO, p. 14), zegt u dat het mogelijk was, maar niet makkelijk omdat het een grote schande is als een meisje en jongen voor het huwelijk een relatie hebben en daarom kon u de tijd niet vinden om de situatie uit te leggen aan de familie (NPO, p. 15). Gevraagd of u uw vader niet kon aansporen om een huwelijk te organiseren, zegt u dat het niet alleen een schande voor een meisje is, maar ook voor een jongen en dat het daarom moeilijk was om te vertellen: u zocht naar en wachtte op een goede opportuniteit om het op uw verklaringen dat u tegen elke prijs met P. (...) wilde huwen. Gevraagd of er geen mogelijkheid was, gelet op het feit dat jullie families elkaar kenden, zegt u dat zoiets zeer moeilijk was voor hen net omdat ze elkaar al lang kenden (NPO, p. 15). Bijkomend zegt u dat uw vader een conservatief en agressief iemand was en u wachtte op een beter moment en bovendien zei uw vader dat u te jong was. Bovendien was haar vader ook een conservatieve en agressieve man (NPO, p. 18). U herhaalde later dat u wachtte totdat uw vader eens goedgezind was zodat u het kon vertellen. Gevraagd of uw vader nooit eens goedgezind was gedurende het hele jaar, zegt u dat hij een agressief persoon was en jullie bang waren van hem. Voor nu was u nog een kind en te jong, aldus uw vader (NPO, p. 18). Gepeild of u dan werkelijk ging wachten tot u dertig was om met P. (...) te trouwen, stelt u dat toen u te horen kreeg dat haar vader lid was van de taliban, u zo snel mogelijk wilde trouwen, maar u was bang. U herhaalt opnieuw slechts dat u aan het wachten was op een goed moment om het te zeggen tegen uw ouders (NPO, p. 18). Gevraagd of u tijdens dit jaar nooit het juiste moment vond om het te zeggen tegen uw familie, verandert u het geweer wederom van schouder en zegt u dat P. (...) u had doen beloven er nooit iets over te vertellen en u zich daarnaast schaamde om zoiets gevoelig te bespreken met uw familie en u gewoon meer durf wou hebben om het te zeggen. Dat uw rechtvaardiging voor uw afwachtende houding een steeds andere invulling krijgt – het was een schande voor haar, het was een schande voor u, jullie families kenden elkaar al te lang, haar vader was bij de taliban, uw vader vond u te jong, uw vader is conservatief, uw vader is agressief, u wachtte op het moment dat hij goedgezind was – komt zeer bevreemdend over. Dat u, hoewel u nochtans aangeeft zo snel mogelijk en tegen elke prijs met haar te willen trouwen, nooit stappen in deze richting heeft gezet, is weinig aannemelijk en ondermijnt nogmaals de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vermeende relatie met P. (...).

Vorst is het opvallend dat u niet op de hoogte bent van wat haar familie van u of uw familie vond. Gevraagd wat haar familie van u vond, zegt u dat u zo geen contact heeft gehad met haar vader (NPO, p. 15). Gevraagd of uw familie geen goede familie was, antwoordt u dat ze niet over jullie relatie vertelde aan haar ouders en daarom u niet weet wat de familie over u dacht, maar ze zei dat ze uw ouders en uw familie leuk vond en dat ze hen graag had. U blijkt zelfs niet gevraagd te hebben wat haar familie van u dacht en zegt dat ze niet aan haar familie vroeg hoe ze over u dachten want het was niet volgens de regels, het was niet

normaal dat de familie zou vragen over een jongen (NPO, p. 16). Gevraagd of u nooit zelf vroeg wat haar familie over u dacht, zegt u dat u het niet vroeg en zij het ook niet aan haar familie vroeg. Gevraagd wat haar familie van jullie familie vond, zegt u dat u het niet exact kan zeggen want meestal was haar vader er niet dus jullie hoorden zoiets niet van hem. Dat u niet beter op de hoogte bent van de mening van haar familie over u en uw familie is opnieuw weinig aannemelijk.

Daarnaast kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen over het feit dat de vader van P. (...) een lid was van de taliban. Gepeild naar zijn functie, zegt u dat P. (...) vertelde dat haar vader een informant is voor de taliban, dat hij hen informeerde over iets en hij het geheimzinnig deed. Gevraagd waarom hij dan zo vaak weg was, gelet op het feit dat hij maar een informant was, zegt u dat u niet weet waar hij naartoe ging en waarom hij er naartoe ging, maar u kwam te horen dat de vader met hen werkte en in het dorp deed alsof hij een handelaar was. U weet ook niet of hij deelnam aan gevechten omdat P. (...) enkel zei dat hij een agent was voor de taliban (NPO, p. 16). Gevraagd wat ze nog zei over haar vader, zegt u dat u het haar niet vroeg en ze ook niets anders zei. U vroeg het maar eenmaal want soms was hij in het dorp en soms niet, en dan zei ze het hele verhaal (NPO, p. 16). U blijkt zelfs niets gevraagd te hebben over haar vader. Dat u bang werd en geen problemen wilde krijgen (NPO, p. 17) is een uitleg die geen steek houdt gezien u net door meer informatie te vergaren in dit verband zich bewuster zou zijn van het risico u zou lopen of wat de gevolgen zouden zijn van uw relatie met P. (...). Dat u zich niet diepgaander informeerde over haar vader en niet meer vragen aan uw geliefde stelde is dan ook bijzonder weinig aannemelijk. Voorts, gevraagd naar waar hij actief was, zegt u daar niets over te weten. Volgens u zei P. (...) enkel dat haar vader bij de taliban werkte als informant. Gevraagd naar wie zijn commandant was, zegt u niet te weten of er een commandant was en voegt u eraan toe dat u reeds verteld heeft wat P. (...) u vertelde (NPO, p. 17). U blijft ook het antwoord schuldig over de groep van de taliban waarbinnen de vader actief was. Opnieuw gevraagd naar de groep van de taliban, gelet op het feit dat de taliban nu het hele land onder controle hebben, zegt u dat hij nu openlijk samenwerkt met de taliban en iedereen weet over zijn job. Opnieuw gevraagd of u nu dan de talibangroep weet bij welke hij actief is, zegt u het niet te weten, maar herhaalt u dat u wel via uw familie weet dat hij nu openlijk samenwerkt met de taliban en samen met hen in de auto zit (NPO, p. 17). Dat u niet meer weet over de tewerkstelling van haar vader voor de taliban en dat u zich niet meer geïnformeerd heeft hierover bij uw vermeende vriendin enerzijds en bij uw eigen familie anderzijds, is niet aannemelijk. Bovendien komt het wel zeer opmerkelijk over dat P. (...) twee of drie maanden na het begin van jullie relatie u reeds in vertrouwen nam en u vertelde dat haar vader werkte voor de taliban en informatie aan hen bezorgt (NPO, p. 12). Volgens uw verklaringen vertelde ze dit tegen u omdat u de meest dierbare was voor haar, maar u mocht het niet aan anderen vertellen. Echter, gelet op het feit dat jullie nauwelijks contact hadden gehad – jullie kwamen elkaar enkel vluchtig tegen als u in de tuin zat, maar konden er niet met elkaar praten, en jullie belden slechts eenmaal per week met elkaar – is het weinig aannemelijk dat P. (...), de dochter van een conservatieve man die banden heeft met de taliban, u na zo'n korte periode reeds in die mate zou vertrouwen, u als het meest dierbare in haar leven zou inschatten en u zou inlichten over het geheime leven van haar vader als talibaninformant. Deze vaststellingen doen ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw relatie met P. (...).

Ook bij de avond dat jullie betrappt werden, tevens jullie enige ontmoeting buiten de vluchtige blikken als u in de tuin zat, kunnen heel wat vraagtekens geplaatst worden. Vooreerst is het merkwaardig dat jullie elkaar gedurende een jaar enkel vluchtig zagen wanneer ze voorbijloep en P. (...) u plots om 2u 's nachts blijkt opgebeld te hebben om te zeggen dat haar vader afwezig is (NPO, p. 7 en 10). Hoewel haar vader afwezig was, blijkt ze bovendien niet alleen thuis geweest te zijn want volgens uw verklaringen zaten haar moeder en broer in de kamer naast de hare te slapen (NPO, p. 7, 10 en 19). Bovendien zegt u dat terwijl jullie in haar kamer verbleven jullie foto's maakten en zelfs een video opnamen (NPO, p. 19). Dat jullie niet veel voorzichtiger omsprongen met deze situatie is opvallend en komt zeer bevreemdend over in het licht van jullie vermeende angst om betrappt te worden.

Gevraagd of het niet gevaarlijk was om bij haar thuis af te spreken, zegt u dat het heel gevaarlijk was en u wist dat haar vader bij de taliban zat, maar toch dacht u dat haar vader er niet was en er niets serieus zou gebeuren en dat als er iets zou gebeuren, dat u kon weglopen (NPO, p. 19). Gewezen op de aanwezigheid van haar moeder en broer in de andere kamer, zegt u dat het inderdaad mogelijk was dat ze zou binnenkomen, maar haar moeder een simpele en brave vrouw was en dat u enkel bang had van haar vader. Zo zegt u dat als haar moeder jullie zou zien dat ze het misschien stil zou houden ofwel het enkel zou vertellen tegen uw moeder (NPO, p. 19). Gepeild of u wel weet of haar moeder het stil zou houden, zegt u dat jullie er niet aan dachten dat haar moeder zou opstaan omdat ze in een diepe slaap was en ze oud was en jullie daarom niet dachten dat ze zou binnenkomen (NPO, p. 19-20). U voegt er aan toe dat als ze jullie zou betrappen dat ze de zaak dan niet zou overdrijven (NPO, p. 19). Gevraagd of ze het niet zou moeten vertellen aan haar man, aangezien deze zo streng en strikt was volgens uw verklaringen, zegt u dat het inderdaad mogelijk was dat ze het zou zeggen als ze jullie zou zien en dat het dan zeker was dat ze jullie zouden doden. Gevraagd of het dan niet een enorm risico was om daar te zijn met haar moeder in de andere kamer, zegt u dat u bang was, maar dat u verliefd was en niet dacht over de toekomst of de gevolgen van uw daden en u

emotioneel was omdat u haar nog nooit had gezien (NPO, p. 19). Gewezen op uw verklaring dat u wist dat u vermoord zou worden als u betrappt zou worden, zegt u dat als men een intense liefde heeft, men niet denkt aan de gevolgen en je gewoon emotioneel wordt door te doen wat je wil. Deze houding is moeilijk in overeenstemming te brengen met uw besef wat de gevolgen zouden kunnen zijn en het is dan ook ongeloofwaardig dat jullie op een dergelijke manier omgingen met de situatie en dergelijke risico's namen.

Ook de reactie van uw eigen familie toen uw relatie met P. (...) bekend was geraakt en u op de vlucht was geslagen is opvallend. Uw familie was blijkbaar erg depressief en onder stress door u omdat niemand wou dat hun zoon zo iets beschamends deed en het een schande was voor jullie religie (NPO, p. 21). Gevraagd of uw familie niet de familie van P. (...) gecontacteerd heeft om een huwelijk te organiseren, zegt u dat uw familie wist dat de vader niet akkoord zou gaan en dat zij bang waren nu ze wisten dat haar vader een lid van de taliban was. Gevraagd of het niet de gewoonte was dat u nu zou moeten trouwen met het meisje, zegt u dat het niet meer mogelijk was omdat haar vader daar nooit akkoord mee zou zijn en u zou doden als hij u zou zien (NPO, p. 22). Gepeild naar de pogingen die uw familie ondernomen heeft om te bemiddelen, zegt u dat het na het incident onmogelijk was omdat de vader u betrappt had. Doorgevraagd waarom het niet meer mogelijk was na dit incident, zegt u dat hij geen ruimdenkend iemand was en het daarom niet mogelijk was (NPO, p. 22). Gevraagd of hij niet kon spreken met de malik of de dorpsouderen om de schande voor de familie op te lossen, zegt u dat het niet de gewoonte is en dat de maliks zouden beslissen om een betrapte jongen en meisje te doden. Gevraagd of uw familie niet kon ingrijpen, zegt u dat uw familie stil bleef en niets zei. Dat uw familie helemaal geen pogingen ondernomen heeft om de situatie op te lossen en op zoek ging naar een bemiddeling om de schandelijke situatie proberen op te lossen, komt zeer bevreemdend over en doet dan ook afbreuk aan uw verklaringen hieromtrent.

Dat er aan uw vluchtrelaas geen enkel geloof gehecht kan worden, wordt bevestigd door een bijzondere tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Tijdens uw onderhoud op de DVZ verklaarde u dat uw vader twee maanden voordien ontvoerd was door de taliban (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Gezien dit onderhoud plaatsvond op 30 mei 2022 dient deze ontvoering gesitueerd te worden eind maart 2022. Tijdens uw persoonlijk onderhoud daarentegen verklaarde u dat toen u aankwam in België de taliban het land overnam en dat uw vader een maand later werd meegenomen (NPO, p. 8 en 9). Gezien de machtsovername door de taliban plaatsvond in augustus 2021 en u uw aankomst in België situeert in september 2021 dient de door u beweerde ontvoering van uw vader gesitueerd te worden in september of oktober 2021. Dat uw verklaringen over het tijdstip van de ontvoering van uw vader zodanig uiteenlopen is niet ernstig en bevestigt slechts de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan in uw hoofdte niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een

risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in 2023 actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder

andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve

impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of

uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door u in het kader van uw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, de identiteit en nationaliteit van uw vader, de identiteit en nationaliteit van uw moeder en uw schoolgang in Pakistan en Afghanistan staan hier immers niet meteen ter discussie. Daarnaast kunnen ook de acht foto's en het filmpje van u en uw vermeende vriendin deze beslissing niet wijzigen aangezien er geen bewijswaarde toegekend kan worden aan privéfoto's daar deze door mogelijke encensering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 9 januari 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", december 2023;

- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban", 14 december 2023.

Bij een aanvullende nota van 11 januari 2024 voegt verzoeker een kopie van zijn arbeidscontract en foto's van verzoeker met zijn vrienden in België. Bij een aanvullende nota van 14 januari 2024 voegt verzoeker een getuigenis van HR-Officer van Galana, Michèle Callewier.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert *"de schending van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Geneve betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"); manifeste appreciatiefout, miskennis van het proportionaliteitsbeginsel."*

Verzoeker geeft verklaringen of verduidelijkingen op de door de CGVS opgemerkte ongeloofwaardigheden, vaagheden en tegenstrijdigheden. Hij zet uiteen waarom hij, in tegenstelling tot de beoordeling van de CGVS, wel degelijk als vluchteling moet worden erkend of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

In de bestreden beslissing wordt gesteld: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."*

Verzoeker stelt dat de verwerende partij een veel te strenge en subjectieve beoordeling gemaakt heeft door strenge eisen te stellen zonder rekening te houden met zijn bijzonder kwetsbare profiel. Zo stelt verzoeker dat hij maar een paar maanden naar school ging vanwege de moeilijke en gevaarlijke context waarin hij zich ontwikkelde, dat hij zijn hele leven in een onveilige omgeving heeft geleefd en dat hij zeer jong was ten tijde van de incidenten.

Uit het verhoorverslag blijkt niet dat voormelde elementen in verzoekers leven een negatieve impact hebben gehad op het interview. Zo blijkt dat verzoeker de vragen en de tolk goed heeft begrepen. Verzoeker verklaart zelf dat hij in augustus 1996 is geboren en Afghanistan heeft verlaten in september 2020. Verzoeker was 24 jaar toen hij Afghanistan verliet. De gebeurtenissen uit zijn asielrelaas spelen zich af in de jaren voor zijn vertrek, zodat niet kan gesteld worden dat *"hij zeer jong was ten tijde van de incidenten"*.

Verweerder besluit: *"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U verklaart een geheime relatie gehad te hebben met P.. Er dient te worden opgemerkt dat u uw relatie met P. niet aannemelijk heeft gemaakt."*

De bestreden beslissing steunt op volgende motieven: het beeld dat verzoeker schetst van zijn kennismaking is weinig geloofwaardig, de rol van haar jongere broer, die vijf à zes jaar oud was op dat moment, over de kennismaking en de relatie is bijzonder opmerkelijk. Ook over het verdere verloop van de relatie legt verzoeker weinig overtuigende verklaringen af, de vermeende toekomstplannen blijken weinig uitgewerkt te zijn, het is opvallend dat verzoeker niet op de hoogte is van wat haar familie van hem of zijn familie vond, daarnaast kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij verzoekers verklaringen over het feit dat de vader van P. een lid was van de taliban, bij de avond dat zij betrappt werden, tevens de enige ontmoeting buiten de vluchtige blikken wanneer verzoeker in de tuin zat, kunnen heel wat vraagtekens geplaatst worden, de reactie van verzoekers eigen familie toen de relatie met P. bekend was geraakt en hij op de vlucht was geslagen is opvallend. Verzoekers verklaringen over het tijdstip van de ontvoering van zijn vader lopen zodanig uiteen. Dit bevestigt slechts de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

Verweerder heeft bij elk van voormelde aspecten van verzoekers relaas ongerijmdheden vastgesteld. Deze zijn gedetailleerd weergegeven in de bestreden beslissing. Nazicht leert dat de motieven van de bestreden beslissing steun vinden in het dossier.

Verzoeker betoogt dat verweerder niet met alle verklaringen van verzoeker rekening heeft gehouden. Verzoeker betreurt dat de protection officer niet heeft geprobeerd de relatie van verzoeker met zijn vader te onderzoeken, aangezien hij meermaals verklaart dat zijn vader agressief is en dat hij bang voor hem was. De protection officer had verzoeker moeten vragen waar hij precies bang voor was en wat zijn vader met hem zou kunnen doen als deze relatie hem niet bevalt. In het verzoekschrift stelt de advocaat zelf de vraag aan verzoeker en citeert het antwoord.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met verzoekers agressieve vader: *“Bijkomend zegt u dat uw vader een conservatief en **agressief** iemand was en u wachtte op een beter moment en bovendien zei uw vader dat u te jong was. Bovendien was haar vader ook een conservatieve en agressieve man (NPO, p. 18). U herhaalde later dat u wachtte totdat uw vader eens goedgezind was zodat u het kon vertellen. Gevraagd of uw vader nooit eens goedgezind was gedurende het hele jaar, zegt u dat hij een **agressief** persoon was en jullie bang waren van hem.”*

En *“Dat uw rechtvaardiging voor uw afwachtende houding een steeds andere invulling krijgt – het was een schande voor haar, het was een schande voor u, jullie families kenden elkaar al te lang, haar vader was bij de taliban, uw vader vond u te jong, uw vader is conservatief, uw vader is **agressief**, u wachtte op het moment dat hij goedgezind was – komt zeer bevreemdend over.”* Bijkomend dient erop te worden gewezen dat verweerder meermaals benadrukt dat verzoeker *“bang”* was van zijn vader. Bovendien stelt de Raad vast dat, gezien het belang dat verzoeker hecht aan het feit dat de agressie van zijn vader extra benadrukt dient te worden, het een essentieel onderdeel vormt van zijn relaas. Verzoeker heeft het dus zelf aan zichzelf te wijten dat hij dit onderdeel van zijn relaas niet verder heeft uitgewerkt. Verzoeker heeft dit element kunnen voorleggen aan de Raad, gezien de devolutieve werking van huidig beroep. De Raad sluit zich aan bij de conclusie van verweerder doorheen de beslissing dat, ondanks verzoeker meermaals verklaarde dat hij zou worden gedood als de relatie zou uitkomen, hij zeer onvoorzichtig is geweest wat de geloofwaardigheid van het relaas niet ten goede komt.

De Raad volgt de desbetreffende conclusie van verweerder: *“Dat u, hoewel u nochtans aangeeft zo snel mogelijk en tegen elke prijs met haar te willen trouwen, nooit stappen in deze richting heeft gezet, is weinig aannemelijk en ondermijnt nogmaals de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vermeende relatie met P..”*

Verzoeker betoogt dat hij P. aanvankelijk niet durfde te benaderen vanwege de aanwezigheid van haar broer, maar dat niet alleen. Hij heeft namelijk ook verklaard dat hij haar niet durfde te benaderen omdat hij bang was voor de omgeving.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met verzoekers omgeving: *“Zo is het beeld dat u schetst van jullie kennismaking weinig geloofwaardig. Gevraagd hoe jullie elkaar leerden kennen, zegt u dat jullie elkaar eenmaal of twee of drie dagen per week zagen in de tuin, maar jullie op dat moment niet konden spreken omdat haar broer altijd bij haar was, jullie bang waren voor de **omgeving** (NPO, p. 10).”*

De Raad stelt vast dat de vaststellingen van de CGVS steun vinden in het administratieve dossier. Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of

weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken. Er dient te worden benadrukt dat verzoekers uitleg geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij aflegde bij DVZ en bij de CGVS. Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de summiere post factum-verduidelijkingen van deze verklaringen in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker verwijst naar artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en stelt dat verweerder verzoeker niet heeft geconfronteerd over verzoekers tegenstrijdige verklaringen over het tijdstip van de ontvoering van zijn vader. Voormeld artikel belet de commissaris-generaal niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen met betrekking tot voormelde vaststelling, een mogelijkheid waarvan hij geen gebruik heeft gemaakt.

Verzoeker stelt verder dat hij intussen verwesterd is. Hij heeft Afghanistan immers al een geruime tijd verlaten, namelijk sinds september 2020. Hij betoogt dat Afghanen die uit Europa terugkeren een verhoogd risico lopen op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering. De CGVS motiveert hieromtrent als volgt:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de

Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door u in het kader van uw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, de identiteit en nationaliteit van uw vader, de identiteit en nationaliteit van uw moeder en uw schoolgang in Pakistan en Afghanistan staan hier immers niet meteen ter discussie. Daarnaast kunnen ook de acht foto's en het filmpje van u en uw vermeende vriendin deze beslissing niet wijzigen aangezien er geen bewijswaarde toegekend kan worden aan privéfoto's daar deze door mogelijke encensering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld."

Verzoeker slaagt er niet in de voormelde motivering te weerleggen. Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene landeninformatie, maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. De Raad bemerkt dat uit de objectieve landeninformatie waarover hij beschikt, heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door te verwijzen naar zijn verblijf in België en de aanwezigheid van zijn broer, toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij op volwassen leeftijd - en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide - naar Europa reisde, dat hij slechts tweeënhal jaar in West-Europa verblijft en dus niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden - waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt - eigen heeft gemaakt. Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedentenwerking heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming bovendien op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld. Verzoeker maakt op generlei wijze concreet aannemelijk dat hij om die reden vervolgd zal worden. Deze aangevoerde vrees voor vervolging - of reëel risico op ernstige schade - dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, quod certe non. De loutere verwijzing naar zijn verblijf in Belg/Europa, de bijgevoegde kopie van zijn arbeidscontract en foto's van verzoeker met zijn vrienden in België en de getuigenis van een HR-Officer van Galana volstaan niet.

De Raad besluit dat de CGVS op zorgvuldige en individuele wijze alle elementen in verzoekers dossier heeft onderzocht en op correcte wijze tot het besluit kwam dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij bij terugkeer door de taliban zal worden vervolgd en zal worden gedood. Verzoeker is er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde

vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de Country Guidance Afghanistan van december 2023.

De CGVS heeft terdege vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft enig bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Tevens blijkt dat de CGVS niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker brengt met de verwijzing naar algemene landeninformatie in casu, geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan, maar brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie in de bestreden beslissing is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn, of is dezelfde, als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sinds de machtsvername sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Ook waar verzoeker meent dat er nog steeds onvoldoende informatie is om tot een gedegen besluit te komen, moet de Raad evenwel vaststellen dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te beoordelen. De Raad herhaalt te dezen dat, gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder, verzoeker ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De informatie die verzoeker aanbrengt, is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota kritiek uit op de inschatting van de bronnen waar de CGVS zich op beriep in de bestreden beslissing om het risico voor terugkeerders uit het westen te beoordelen aan de hand van de Nansen Nota "3-22: Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer" van oktober 2022 wijst de Raad erop dat de CGVS inmiddels zijn informatie heeft geactualiseerd met de door hem neergelegde aanvullende nota van 13 februari 2024. Verzoeker toont niet in concreto aan dat de door de commissaris-generaal gehanteerde landeninformatie onvoldoende actueel of accuraat zou zijn. Aangezien er nu wel degelijk voldoende informatie voorligt over de huidige (veiligheids)situatie in Afghanistan, kan verzoeker ook hier niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022. Rechterlijke beslissingen hebben in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde en bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere caveats, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt.

Tenslotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet uiteen dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend indien de onmenselijke en vernederende behandeling, waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, wordt veroorzaakt door het optreden van een actor. Verzoeker betoogt dat rekening houdende met alle beschikbare landeninformatie weldegelijk blijkt dat het handelen van de taliban impact had op de huidige preciaire humanitaire situatie. Verzoeker citeert opnieuw uit het arrest van de Raad van 31 maart 2022.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Tenslotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Waar verzoeker betoogt dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

Verzoeker argumenteert dat voormelde internationale sancties en economische maatregelen worden opgelegd grotendeels ten gevolge van de machtsovername door de taliban. Hij wijst erop dat de taliban zich

niet bewust zijn van de urgentie en de noodzaak om te voldoen aan bepaalde eisen om internationale hulp te verkrijgen. De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022. Vooreerst dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban, kan niet worden bijgetreden.

Verzoeker benadrukt opnieuw het risico bij een terugkeer naar Afghanistan, na een jarenlang verblijf in Europa. In hoofde van verzoeker is er sprake van een zekere verwestering.

Verzoeker laat na om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in België sinds 2021 hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan en zich opnieuw zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende normen en waarden, zoals thans vormgegeven door de taliban. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en de gemotiveerde bestreden beslissing leren de Raad dat verweerder deze beslissing deugdelijk heeft voorbereid en dat hij met de vereiste nauwkeurigheid een onderzoek doorvoerde. Een schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur kan niet worden vastgesteld.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigt de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, 1° van de Vreemdelingenwet.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC